

6

Σήμερα ή γή είναι (μέ συγχωρεϊτε) επίπεδη, όπως τό πιάτο τό φθινόπωρο στήν έξοχή, όπως πετᾶς ένα βρώμικο πιάτο μέσα στό χειμώνα. Καί τό φθινόπωρο είναι επίπεδο, όπως τό πιάτο του προεκτείνεται καί σπρώχνει τό πιάτο τού χειμώνα. Όμως ό κόσμος είναι στρογγυλός, είναι ένα μάτι πού βλέπει ακίνητο, παραμερίζει τίς στάχτες, όπως ό ήλιος τό χειμώνα, παραμερίζει τίς στάχτες.

7

(Όπως στό προηγούμενο όνειρο) ἄπλωσα τό χέρι μου νά πιάσω τό ντουφέκι. Οί τοποθεσίες πού περπάταγα ἄλλαζαν κάθε φορά, κανένα δέντρο, πάντοτε χῶμα καί κατηφορίες. Εἶχα κρατήσει ἔτσι κάτι φτωχές σημειώσεις σέ τοῦτο τό τετράδιο, δέ φανταζόμουνα τόσο πολύ, κάθε σελίδα κι ένας σκοτωμένος.

8

(Όπως στό προηγούμενο όνειρο) ἐμεῖς ξετυλίγαμε τό συρματόπλεγμα, τό στρίβαμε προσεχτικά γύρω ἀπό τούς καρφωμένους πάσσαλους. Κι ἐκεῖνοι χάζευαν, κοιτάζοντας ἐμένα προπαντός, σχεδόν μιά σίγουρη ἀπασχόληση γιά τούς κρατούμενους — τρώτε τό χρόνο κουβεντιάζοντας, μᾶς φοβερίζανε.

9

Ένας ὄριμος παλιός ἐπαναστάτης σέ πόσους ήλιους ἐστραβώθηκε τόσο πολύ τό μάτι του.

10

Δέ θά σοῦ πῶ τίποτ' ἄλλο. Αυτό τό χέρι πού βγαίνει ἀπ' τά λασπόνερα τῆς γῆς καί σαλεύει πρῶι - πρῶι, σά νά γυρεύει τήν ἐφημερίδα του, τό ξέρω, είναι δικό σου. Όστόσο, τό βρίσκω πολύ ἀστεῖο νά ἐπιμένεις πῶς ὑπάρχεις ἀκόμα. Έσύ καί τ' ἀρχίδι σου.

ΤΕΤΡΑΔΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

1975 - 1976

1

Τό μαῦρο τριαντάφυλλο περπατάει τώρα στούς δρόμους. Όρθό στό μαῦρο μίσχο του λιγερό, σφιχτό, περήφανο, κόκκινο, μαῦρο. Αποφεύγει ἀκατάδεχτα ένα πλήθος διαβάτες. Έρχεται νά σέ βρεῖ. Κι ἐσύ κοιμᾶσαι;

2

Γιατί κοιμᾶσαι;

3

Εἶμαι γνωστός ἀσθματικός. Λοιπόν είναι δικό μου τό λαχάνιασμα, ὅπου τ' ἀκοῦτε.

4

"Ένας κόσμος μέ τσακισμένη τή ράχη, πού περπατάει μέ τά πόδια, φωνάζει μέ τό στόμα καί τό στήθος, παλεύει άκατάπαυστα, κερδίζει, χάνει, επιμένει άκόμα, τελικά μήτε κερδίζει, μήτε χάνει.

5

Κι έσύ τό ίδιο. Πέφτεις, σηκώνεσαι, ξαναπέφτεις, κρατάς όρθό, σπασμένο κυπαρίσσι, τό σπασμένο κεφάλι σου.

6

Τό κακό είναι πώς τό πρωί πρέπει νά ξαναρχίσεις. Καί τή νύχτα. Καί κάθε πρωί καί κάθε νύχτα.

7

Έσύ κοιμάσαι. Όμως σέ λίγο θά πεθάνεις. Θ' άνοιξουν οι θρύσες, θά χυθούν τά έσωτερικά σου νερά.

8

Θά τρέξουν τά φαρμακερά σου νερά.

9

Έσύ, όταν πεθάνεις, θ' άνοιξουν οι θρύσες σου, θ' άρχίσουν νά τρέχουν τά έσωτερικά σου νερά.

10

Μ' άπίθωσαν στον άμμο, δίπλα στή θάλασσα. "Ήξεραν πώς δέ μπορούσα νά σηκωθώ καί μέ κοιτάγανε περίλυποι. "Όταν έφυγαν, έγώ γαλήνεψα, ήμουν εύτυχισμένος. Τό νερό τής θάλασσας έρχόταν ήσυχο καί μου έγλειψε τό χέρι καί τό πλευρό.

11

Τώρα ή αύγή μέ τά δόντια της μέ ξυπνάει άκόμα.

12

Θά πολεμήσεις καί θά νικήσεις. Καί θάναι τό ίδιο. Θά κλείσουν οι θρύσες σου, θάχουν στερέψει τά έσωτερικά σου νερά.

Τάκης Σινόπουλος

